

NØVN

Minningarorð um mammu mína Odu Frederiksberg

"Tú mamma bið fell ei í fátt" – Hetta var mammusa "motto". Tá eg koyrði hendan sangin frá á sjúkrahúsinum, tá lyfti mamma hondina upp, tí øll familjan og øll lívsins viðurskipti legði hon hvønn dag fram fyri Gud í bøn.

Aftur til barnaárðini:

Hvørt kvøld bleiv biðið við okkum, og hvønn morgun bleiv krossmerkið rist áðrenn vit fóru í skúla. Hvønn sunnudag fóru vit í kirkju (ella bleiv lestur lisin), í sunnudagsskúla og á møti í miðstjóðshúsinum.

- Mamma var altíð har.

Babba var sjómaður og var tí nógv burtur, men babba fylti nógv í mammusa lívi, og vit vóru sera glað, tá ið babba kom heim.

Okkara vanligi dagligdagur var góður. Mamma gekk høgt uppi okkum – vit vóru hennara eitt og alt.

Hon hevur altíð bakað nógv. Eg haldi at henni dæmdu væl at gera mat, tí vit finga altíð millummála – nýbakað fransbreyð ella bollar ella sago-suppu. Altíð gjørdi hon tað, sum vit bóðu hana um.

Hon dugði eisini væl at binda. Eg minnst at hon bant tryggju til onkran av okkum, tá vaknaði eg um náttina. Tá sat mamma uppi og bant í seingini. Hon mátti blíva liðug – hon var so bráð. Hon skuldi helst verða liðug áðrenn hon var byrjað.

Hon tapetiseraði og málaði. Hon var altíð í sving við onkrum. Hon hevði eitt so lætt lindi – hon skeldaði okkum ongantíð. - Vit vóru jú so nógv



og á ymiskum aldri. Tað kundi vera nokkso rokaligt, men har var altíð pláss fyri øllum.

Mamma var ein vøkur kona, tað hoyrði eg ofta. "Er hatta mamma tín? Altso hon

er pen." Hon var vøkur uttan, men hon var vakrari innan. – Hon hevði eitt hjarta av GULL.

Hon var trúðføst og gestablið, og hon fann seg í nógvum. Hon gekk uppi alt við lív og sál. - Hjálpsom – umhugsin – yvirberandi. Hon kundi siga nógv, men hon dugði eisini væl at tuga og var eitt sindur hulin. Hevði hon sagt okkurt ov nógv, fór hon beinan vegin og bað umskylda. – Hon vildi hava alt uppi tað reina.

Hon var stuttlig – musikalsk – ungdommelig – ein sjónleikari – ja hon sprudlaði av lívi.

Er tað nakað, sum mamma saknaði, so var tað pápa sín, sum hon misti, tá hon var heilt lítil, og ofta segði hon: "Minnist til – verið góð við pápa tykkara."

Mamma var so sera góð við babba. Tá hann kom heim av skipi, bleiv hann borin á lógvunum. Hon gjørdi alt fyri hann.

Tí kann eg siga, at mamma er okkara stóra fyrmynd. Hon var okkara mamma til lítar. Hon var tann besta konan, sum babba kundi fáa.

Øll svigarbørnini elskaðu hana og hon tey. Og so komu øll ommubørnini og langommubørnini. Hon interiseraði seg fyri teimum øllum. Hon gjørdi ikki mun á nøkrum. Hon var so stolt av teimum øllum. Hon elskaði tá tey komu á gátt, og eg veit at tey øll vóru líka góð við hana og babba.

Tey nógvu síðstu árinu hevur lívið hjá mammu verið

familjan, Keldan og Pensjónistahúsið.

Mamma, Kia og Sigrídgumma fóru fast hvørt leygar-kvøld á ungdomsmøti. Har vóru tær saman við øllum teimum ungu og Mass, beiggja teirra. Og altíð á sunnudagsmøti, og har høvdu tær allar fast pláss lið um lið.

Mamma var í nevndini í Pensjónistafelagnum. Hon, Sigrun og Dora og fleiri ornaðu fyri bingo og tiltøkum, sum vóru har. Á jólum høvdu tey fast ræstkjótaveitslu, og tað elskaði mamma. So fóru tey útflukt um summarið, tað dæmdu mammu og babba sera væl. So bundu tey til Absalon og "sjavsaðu".

Mamma elskaði at fara biltúr. Hon hevði einki koyrikort. Tað var hon eitt sindur keðd av. Norður í Sálarbótará eftir vatni og so at vitja onkran.

Eg spurdi mammu einaferð nær hon bleiv frelst. Hon segði, tá hon var blaðung í miðstjóðshúsinum á Ströndum. Trúgvín á Jesus hevur betýtt alt fyri mammu. Hon legði alt í Guds hond og bygdi sítt lív á hann.

Í dag er hon heima hjá tí harra, sum hon tænti her.

- Mamma eg ynski at takka tær fyri alt. - Vit sakna teg ómetaliga nógv, og gleða okkum at møta tær aftur.

Mamma fekk eitt gott úrslit fyri alt sítt stríð her á jørð.

Oddbjørg

Mindeord om Jonhard Herdalur

Da budskabet om Jonhard Herdalurs død nåede mig, gled min tanke automatisk op til øriget i Atlanterhavet: Færøerne. Jonhard var med i Nordens bestyrelse i flere år, og noget af det første, han foreslog, var, at foreningen skulle lave en sensommertur til Færøerne.

Han fik turen op at stå, og i september 2007 rejste 36 medlemmer op fordelt i 9 biler. Det blev den første

tur til øriget, og senere blev foreningen opfordret til at lave en ny tur og denne gang til Suderø, der er den sydligste. Dengang sendte foreningen 8 biler af sted, og også denne gang havde Jonhard planlagt turen og var med som rejseleder. Og minsandten om foreningen ikke et par år efter arrangerede en 3. tur til Færøerne, og denne gang med fly.

Mange husker de store naturoplevelser, han viste os

på sin stille og rolige måde. Andre erindrer, da vi stod i Gjøgv naturhavn, og pludselig skar Jonhards stemme igennem:

»Jeg har lige talt med min søn i København, og vi skal til Torshavn. Der er grind i havnen.«

Vi kom af sted og fik en fantastisk oplevelse med hjem til Karup. Eller kædedanse-aftenen i Sumba, der er det sydligste punkt på Færøerne,

hvor vi fik skænket snaps af et glas, som Frederiks og Mary oplevede det sidste år. Aftenen endte med, at færinger stillede op og sang os ud af lokalet. Det var deres måde at sige farvel og tak på.

Jonhard var stolt over at få lov til at vise sit land frem, og kærligheden til øriget og dets smukke natur skinnede igennem i alt, hvad han foretog. I dag tænker mange med taknemlighed på Jon-

hard for hans arbejde med at vise os Færøerne. Jonhard var en beskeden og rolig mand, hvis hjerte brændte for sin »Nordiske forening«. Vi mindes Jonhard med respekt og taknemlighed.

Jann Rasmussen
Formand for Norden i Karup.